

1

Riksdagens landskap

PATRIK ÖHBERG OCH JAKOB AHLBOM

Denna forskningsantologi har vi valt att kalla *Riksdagens landskap*. Namnet är inspirerat av den så kallade Riksväv, *Minnet av ett landskap*, som hänger i riksdagens plenisal. Konstverket är tillverkat av lin från samtliga av Sveriges landskap och består av 200 olika nyanser av grått. Vår ambition med föreliggande skrift är dock varken att vara färglösa eller anknyta till precis alla av Sveriges landsändar. Boken innehåller tio översiktliga och intresseväckande studier som var och en ger en ingång till det politiska landskap som svenska riksdagsledamöter navigerar. Vi vill också passa på att tacka alla riksdagsledamöter som har tagit sig tid att besvara undersökningen. Undersökningen är unik i sitt slag och utgör ett mycket värdefullt bidrag till vår förståelse för hur den svenska demokratin fungerar och mår.

Hur mår den svenska demokratin?

Sedan ett antal år har debatten kring demokratins tillstånd varit intensiv. Donald Trumps ovillighet att erkänna sig besegrad i presidentvalet 2020 stillade inte den diskussionen. Men hur orolig bör vi egentligen vara? Ännu har inte någon stabil demokrati rämnat, men det betyder inte att de är immuna. Utmaningarna är otaliga och det ser ut som att vi själva är en del av problemet.

Skillnaden mellan demokratins vinnare och förlorare är ett av de mer robusta resultaten som återfinns inom statsvetenskapen (Nadeau m.fl., 2023:483). Istället för att erkänna oss besegrade tycks medborgare i demokratier ha en inneboende tendens att skylla på regelverket när vi förlorar (Esaiasson m.fl., 2019). Otaliga studier visar just på att människors stöd för demokratin är villkorat. Exempelvis har man kunnat påvisa en stor flexibilitet i hur vi tolkar olika ageranden från politiker som demokratiska respektive odemokratiska beroende på i vilken utsträckning vi gillar utfallet (Sniderman m.fl., 1989; Graham & Svobik, 2020). En experimentell studie som gjordes i 22 olika länder, däribland Sverige, visade att när en politiker genomför önskad politik på ett odemokratiskt sätt, så anser politikerns sympatisörer att det likväl är demokratiskt (Krishnarajan, 2023). Kort sagt, väl-

jarna rationaliserar. Detta beteendemönster är visserligen större i mindre utvecklade demokratiska länder, men tendensen är densamma även i länder med en stabilare demokratisk historia. Vi bör därför vara vaksamma på oss själva och på hur vi själva reagerar när vi får respektive inte får som vi vill. Vikten av att vi demokratiska medborgare är goda vinnare respektive förlorare kan inte nog understrykas om hälsan på våra demokratier ska bevaras (Esaiasson m.fl., 2023).

Det är således viktigt att vi kan erkänna oss besegrade i ett val. Men det finns även andra utmaningar beträffande hur vi agerar gentemot varandra. Det finns farhågor om att polariseringen kan vara ett hot mot demokratin (Benson, 2024). Den polariserande utvecklingen i Sverige skulle kunna påverka stödet för demokratin (Oscarsson m.fl., 2021).

Hur ser då stödet ut för demokratin bland Sveriges riksdagsledamöter och har den försämrats under åren? Tabell 1 visar hur stödet för demokratin har utvecklats mellan 2010 och 2022 i Sverige bland riksdagsledamöterna. Jämförelsepunkten är vald utefter att Sverigedemokraterna kom in i riksdagen 2010 och för att mycket av polariseringen i den svenska kontexten under den tidsperioden har kretsat kring just SD (Reiljan & Ryan, 2021).

Trots att Sverigedemokraterna kom in i riksdagen var tilltron till demokratin år 2010 klart lägre bland företrädare för partiet i jämförelse med andra partiers ledamöter. Inte ens hälften (44 procent) av Sverigedemokraternas ledamöter var nöjda med det sätt demokratin fungerade på i Sverige. Näst minst förtroende hade ledamöterna från Vänsterpartiet. Men i det fallet gav ändå två tredjedelar (67 procent) demokratin godkänt betyg.

Tolv år senare är bilden betydligt ljusare. Nöjdheten bland Sverigedemokratiska företrädare har i det närmaste fördubblats. Forskningen pekar ut en tydlig orsak till detta: inflytande. När ett parti får politiskt inflytande ökar nöjdheten med demokratin, åtminstone bland partiets egna väljare (Singh m.fl., 2010). Forskare har påpekat att det är bra för demokratin när högerpopulistiska partier får vara med och bestämma – åtminstone i den bemärkelsen att det leder till ett ökat stöd för demokratin.

Högerpopulistiska väljare visar sig bli märkbart mer nöjda med demokratin ju närmare makten de kommer. Samtidigt minskar inte förtroendet för demokratin i motsvarande grad på förlorarsidan. Deras inställning till demokratin verkar vara mer robust (Kokkonen & Linde, 2023).

I SOM-undersökningen mellan 2021 och 2022 ökade exempelvis nöjdheten med demokratin hos Sverigedemokraternas väljare från 39 till 50 procent. År 2023 översteg andelen nöjda med demokratins funktionssätt för första gången hälften av partiets väljarkår (55 procent). Under samma period har nöjdheten med demokratin bland oppositionens väljare minskat med cirka 11 procentenheter.

Skillnaden i nöjdhet mellan Sverigedemokraternas (55 procent) och Vänsterpartiets väljare (63 procent) är nere på 8 procentenheter. För några år sedan låg denna skillnad på en bit över 20 procentenheter. Om denna utveckling fortsätter kommer inte längre Sverigedemokraternas väljare skilja ut sig från andra partiers sympatisörer i hur de bedömer den svenska demokratin.

Om vi återgår till tabell 1, som alltså visar riksdagsledamöternas nöjdhet med det sätt demokratin fungerar i Sverige, så ser vi att det inte bara är Sverigedemokratiska riksdagsledamöter som är uppenbart mer nöjda år 2022 i jämförelse med år 2010. Detsamma gäller även för Vänsterpartiet. I detta fall är det emellertid svårare att komma med en bra förklaring. År 2010 präglades av ekonomisk oro och en turbulent omvärld. Därutöver kom Sverigedemokraterna in i riksdagen, vilket kan förklara de vänsterpartistiska ledamöternas lite dystrare bedömning av demokratin i Sverige. Men även valet 2022 utmärktes av instabil ekonomi, krig i vårt närområde samt att Sverigedemokraterna blev Sveriges näst största parti. Likväl är nästan alla av Vänsterpartiets ledamöter nu nöjda med demokratins funktionsätt. Här finns en intressant fråga som väntar på ett svar.

Tabell 1 Riksdagsledamöternas nöjdhet med det sätt demokratin fungerar i Sverige (procent)

	V	S	MP	C	L	M	KD	SD
2010	67	97	82	100	100	97	94	44
2022	95	99	100	94	100	98	94	86
Förändring	+28	+2	+18	+6	0	+1	0	+42

Kommentar: Frågan lyder "På det hela taget, hur nöjd är Du med det sätt på vilket demokratin fungerar i: ... Sverige".

Vänster, höger och polarisering

Svensk politik kan upplevas som relativt lätt att förstå sig på. När man väl vet var på vänster-högerskalan ett parti eller en väljare placerar sig, går det ofta att göra rimliga förutsägelser om deras inställning i olika sakfrågor (Oscarsson & Holmberg, 2016). I denna boks nästföljande kapitel undersöker Jakob Ahlbom och Oskar Hultin Bäckersten vad begreppen "vänster" och "höger" betyder för Sveriges riksdagsledamöter. Ledamöterna ombeds att berätta vad de menar är de viktigaste innebörderna av dessa termer. De vanligaste betydelseerna som ledamöterna hänvisar till är "kollektivism" för vänster och "individualism" för höger. De ekonomiska frågorna dominerar generellt, men en större andel av de betydelse som förknippas med "höger" rör kulturellt relaterade aspekter. Ahlbom och Hultin

Bäckersten studerar även hur tendentiösa politikerna är när de ska beskriva motståndarsidans politiska hållning. Lite glädjande och möjligen överraskande är ledamöterna till stora delar relativt ”neutrala” i sina redogörelser.

Henrik Oscarsson inleder sitt kapitel med att konstatera att den akademiska forskningen på senare år ägnat mycket möda åt att studera den affektiva polariseringen. Affektiv polarisering handlar om hur politiska grupper känslomässigt förhåller sig till varandra. Hittills har forskningen främst fokuserat på väljare, vilket också innebär att de fått stå i skottgluggen när orsakerna till ett hätskare samhällsklimat diskuteras. I detta kapitel studeras den affektiva polariseringen över tid även bland de folkvalda riksdagsledamöterna. Sammantaget är slutsatsen att den affektiva polariseringen i riksdagen just nu ligger på rekordnivåer. Och det är riksdagsledamöterna som är mer polariserade än deras väljare. Polariseringen följer ett tydligt mönster, där partierna till vänster har närmat sig varandra, liksom partierna till höger. Enligt Oscarsson påminner Sverige därmed allt mer om ett tvåpartisystem.

En tydlig illustration av detta är hur synen på Sverigedemokraterna har förändrats. År 2010 var partiet det överlägset minst omtyckta bland ledamöterna. På en skala från -5 till +5 låg partiet på -3.97 – långt under nollstrecket. Fjorton år senare är läget ett annat. Skillnaden mellan Sverigedemokraterna och Vänsterpartiet är mindre än en tiondel -1,76 (SD) respektive -1,69 (V). Sverigedemokraterna har numera vänner i riksdagen. Kristdemokrater och moderater håller idag Sverigedemokraterna klart mycket högre än Centerpartiet. Av Alliansen återstår således inte mycket – mer rost än gammal kärlek.

Sofia Axelsson, Simon Källman och Simon Matti undersöker polariseringen i svensk politik med ett särskilt fokus på energipolitiken. I sitt kapitel tillämpar de tre olika mått av polarisering – extremism, divergens och sortering. Precis som Oscarsson kan de konstatera att riksdagsledamöterna är mer polariserade än vad medborgarna är, oavsett vilket mått som används.

Författarna intresserar sig också för om vissa energi- och klimatrelaterade frågor är mer polariserande än andra. Resultaten visar att det finns betydande variationer. Kärnkraft och vindkraft är tvistefrågor på ett helt annat sätt än vattenkraften. De kan också visa att polariseringen i kärnkraftsfrågan över tid kan beskrivas som en vågrörelse. Frågan om kärnkraftens framtid var bara för några år sedan urladdad, men efter det att Kristdemokraterna (som första parti) lämnade överenskommelsen 2016 har frågan blivit kraftigt polariserad. Bensinfrågan har mer karaktären av en raket. Från att ha varit en fråga som inte varit särskilt polariserad har det kommit att bli en infekterad valfråga. Slutsatsen är att klimat- och energifrågorna har blivit mer polariserade och att skillnaderna mellan de politiska företrädarna är betydande.

David Karlsson undersöker hur polariseringen mellan stad och land tar sig uttryck i svensk politik, ett fenomen som blivit alltmer uppmärksammat internationellt. I USA är det välkänt att politiska skillnader följer en geografisk linje mellan landsort och storstad (Mettler & Brown, 2022) och liknande mönster tycks vara under framväxt i många demokratiska länder. Men forskningen har hittills främst fokuserat på väljarnas åsikts- och röstmönster. Färre har studerat den geografiska polariseringen bland de politiska företrädarna.

Karlsson finner att det överlag inte förekommer någon tydlig polarisering i klassiska vänster-högerfrågor mellan riksdagsledamöter från stad respektive landsort. Däremot framträder skillnader i frågor som bensinpriser och flyktingmottagande, där stad och land i allt högre grad divergerar. Polariseringen kring bensinpriser, som också lyfts fram av Axelsson, Källman och Matti, kompletteras här med en geografisk dimension: ledamöter från landsbygdsregioner tenderar att ha en annan syn på bensinpriser än sina kollegor från storstadsområden.

I flyktingfrågan är mönstret mer komplext. Här framträder inte bara en klyfta mellan stad och land, utan också interna skillnader inom partierna. Ledamöter har olika inställning till mottagandet av flyktingar beroende på om de är från en storstadsregion eller inte, även om de tillhör samma parti. Att det finns en geografisk polarisering i dessa två frågor är intresseväckande inte bara för att de anses viktiga av många människor. De kopplar även ihop med den bredare så kallade GAL-TAN-dimensionen och kan på sikt utgöra en grogrund för en växande kulturell konfliktdimension mellan stad och land.

Betydelsen av kön

Lena Wängnerud och Patrik Öhberg studerar vilken roll kön spelar i politiken enligt riksdagsledamöterna. Där det tidigare fanns relativt små könsskillnader bland väljare ser vi idag ett tydligt ”könsgap”, med rekordstora skillnader mellan kvinnliga och manliga väljares partipreferenser vid valet 2022. Detta gör kön till en central faktor för att förstå väljarbeteende. Samtidigt är det mindre klart hur ledamöterna själva ser på könets betydelse i den lagstiftande församlingen.

Sedan 1991 har förväntningen varit att regeringar ska ha en jämn könsfördelning, och i riksdagen har andelen kvinnor de senaste tre decennierna överstigit 40 procent. Dessa framsteg skulle kunna tolkas som att könets roll i politiken har minskat, men resultaten i kapitlet visar en motsatt bild. Idag anser fler riksdagsledamöter att politikernas kön påverkar innehållet i det politiska beslutsfattandet än vad som var fallet 1994. De upplever att kvinnors närvaro i politiken leder till annorlunda utfall än om besluten fattats av enbart män.

Könets betydelse framträder särskilt tydligt när olika politikområden jämförs med varandra. När ledamöterna får ta ställningen till ett antal förslag som riktar sig till flickor och kvinnor samt förslag riktade till pojkar och män är det tydligt

att kvinnor på ett helt annat sätt än män har ett gruppintresse som är kopplat till kön. Kvinnor är mycket mer positiva till förslag riktade till den egna gruppen än vad män är på motsvarande sätt. Kvinnor ser sig som företrädare av åtgärder som avser att förbättra situationen för flickor och kvinnor. Samma tendens syns dock inte hos män: de är inte mer benägna än kvinnor att företräda åtgärder som riktar sig till pojkar och män. Detta tyder på att det saknas en mobilisering bland män kring frågor kopplade till deras egen grupp.

Sandra Håkansson och Josefina Erikson har också anammat ett könsperspektiv när de studerar riksdagen. I deras kapitel analyseras hur olika grupper ser på deras möjligheter att utöva inflytande. Förutom kön undersöker de även ålder och klassbakgrund, tre faktorer som traditionellt har påverkat vägen till maktpositioner. Även om både unga och kvinnor över tid har tagit en större plats i politiken, har personer med arbetarklassbakgrund inte sett samma utveckling. Denna grupp är fortfarande kraftigt underrepresenterad i relation till sin andel av befolkningen.

Trots underrepresentationen visar Håkansson och Erikson att ledamöter med bakgrund i arbetarklassen ser sina möjligheter att utöva inflytande som bättre i relation till andra grupper, likaså är de mer nöjda med arbetsvillkoren. Även yngre ledamöter upplever generellt sett inte att de är missgynnade i relation till sina äldre kollegor. Ett undantag finns dock: utanför sina egna specialområden anser yngre ledamöter att deras inflytande är mer begränsat.

När det gäller kön visar resultaten att kvinnliga ledamöter är lika nöjda som sina manliga kollegor med riksdagens och partigruppernas arbetsformer. Däremot har kvinnor överlag en sämre uppfattning om deras arbetsförhållanden i jämförelse med männen. Kvinnor och män bedömer i samma grad att de har inflytande inom och utanför sina specialområden.

Intressanta skillnader framträder dock i beteenden på partimöten. Generellt tar män oftare till orda än kvinnor. Men Håkansson och Erikson identifierar en möjlig förändring: i den senaste riksdagsundersökningen rapporterar kvinnor att de är lika aktiva som män på partimöten och lika nöjda med sina personliga arbetsvillkor. Det återstår att se om detta är ett trendbrott.

Vem upplever sig ha inflytande och vem följer vem i opinionen?

I sitt kapitel studerar Magnus Hagevi riksdagsledamöternas upplevda inflytande över tid och gör tre nedslag: 1988, 2006 och 2022. I fokus står hur ledamöterna upplever sitt inflytande inom och utanför det egna specialområdet. Till en början kan konstateras att ledamöterna under tidsperioden upplever sig ha mycket goda möjligheter att påverka inom det egna specialområdet. Drygt 90 procent anser att de har mycket eller ganska goda möjligheter att påverka inom områden där de är specialister. Omkring två tredjedelar anser att de har mycket goda eller ganska goda möjligheter att påverka utanför specialområdet. Men det finns en intressant

tendens i materialet. Betydelsen av att anpassa sig till partilinjen har ökat för det upplevda inflytandet. Anpassning och upplevt inflytande är något som blivit tydligare för riksdagsledamöterna 2022.

Hagevi identifierar också skillnader i hur ledamöterna upplever inflytande beroende på partiets storlek och deltagande i gruppmöten. I små partier upplever ledamöterna större inflytande om de ofta deltar aktivt i diskussioner. I stora partier finns ett kurvlinjärt samband när det gäller inflytande utanför specialområdet. De som talar ofta anser sig ha större inflytande jämfört med de som alltid talar samt de som mer sporadiskt lättar tungans band. Att tala ofta är mer guld än att alltid tala.

Sören Holmberg undersöker utvecklingen av åsiktsöverensstämmelsen mellan väljare och riksdagspolitiker, med särskilt fokus på klimat- och energifrågor. För att sätta in klimatfrågorna i ett större sammanhang börjar Holmberg med att redogöra för hur det ser ut med åsiktsöverensstämmelsen bland de vanliga sakfrågorna. Trenden är tydlig: representationen blir allt bättre och har nu nått rekordnivåer. Politiker och väljare delar majoritetsåsikter i hela 89 procent av fallen. I genomsnitt skiljer det 12 procentenheter mellan väljare och valda i 28 sakfrågor. Den minsta skillnaden som hitintills har uppmätts.

Hur är det då med åsiktsöverensstämmelsen i energifrågorna? Det korta svaret är att det är ännu bättre. I genomsnitt är avvikelserna endast 7 procentenheter. Kärnkraftsfrågan som har blivit alltmer polariserad har en större avvikelse (12 procentenheter) än det energislag med allra minst avvikelse, vägkraft (2 procentenheter). Avvikelsen mellan väljare och valda när det gäller om kärnkraften långsiktigt ska avvecklas är likväl liten. Bland ledamöterna är det 35 procent som vill avveckla kärnkraften och bland väljare är det 37 procent.

I kapitlet prövas också sambandet mellan hur viktig klimatfrågan bedöms vara och vilka energislag ledamöterna vill satsa på. Resultaten är väldigt tydliga. De som anser att klimatfrågan är väldigt viktig tycker att man ska satsa på sol och vind. Samtidigt finns en negativ korrelation mellan klimatfrågans vikt och viljan att satsa på kärnkraft, det vill säga ju viktigare någon tycker att klimatfrågan är, desto mindre vill denne satsa på kärnkraft.

Kapitlet avslutas med en reflektion om opinionsbildningens dynamik. Holmberg visar att det oftast är politikerna som driver på opinionsförändringar, snarare än att de följer väljarnas initiativ. Ett exempel är hur kärnkraftsfrågan aktiverades av politiker under valrörelsen inför det senaste riksdagsvalet.

Opinionsvindarnas riktning är något som Mikael Persson och Anders Sundell forskat mycket kring. I deras kapitel vill de veta hur politikerna ser på hur åsiktsbildningen faktiskt går till: är det väljarna eller politikerna som i huvudsak driver opinionen? En majoritet av politikerna (67 procent) anser att det är väljarna som påverkar politikernas åsikter. Författarna menar att man inte kan utesluta att

ledamöterna svara på ett sätt de tror är önskvärt, men framhåller att politiker generellt inte anser att man ska följa väljarnas åsikt om den står i motsättning till partiets politik.

Persson och Sundell identifierar vissa mönster i hur politiker bedömer opinionens riktning. Ett tydligt exempel är vänster–höger-dimensionen. Politiker till vänster är betydligt mer benägna att anse att politiker styr opinionen (43 procent) jämfört med ledamöter till höger (26 procent).

Författarna analyserar även dynamiken i opinionsbildningen kring ett antal specifika sakfrågor. Resultaten påminner om det som framkommit i äldre studier. Det generella svaret på frågan om vem det är som styr opinionen är politikerna. I hälften av de undersökta fallen är det politikerna som har initiativet. Väljarna är dock inte utan inflytande och påverkar opinionen i en femtedel av fallen. Det finns också exempel där politiker och väljare närmat sig varandra (21 procent av fallen) och ett fåtal där man kan se att väljare och valda glidit ifrån varandra (8 procent av fallen).

Önskvärda egenskaper

Bokens sista kapitel är skrivet av Felix Cassel och Patrik Öhberg. Även här undersöks åsiktsöverensstämmelse mellan medborgare och riksdagspolitikerna. Infallsvinkeln är dock en annan, nämligen önskvärda egenskaper hos riksdagspolitiker. Vi kan här se att det finns en viss åsiktsöverensstämmelse mellan medborgare och politiker. Det gäller framför allt två egenskaper: en rikspolitiker ska vara ärlig och kunnig.

Medborgarna har till skillnad från riksdagspolitikerna en något mer uttömmande kravprofil. Enligt medborgarna bör en rikspolitiker även vara intelligent, stark och erfaren. Medborgarna har således en mer elitistisk syn på en rikspolitiker. Man skulle också kunna säga att de har en bild som bättre överensstämmer med verkligheten. Rikspolitiker tenderar att vara bättre utbildade och intelligenta än genomsnittet (Dal Bó m.fl., 2017).

I kapitlet studeras även om det finns ett könsmonster gällande önskvärda egenskaper hos en rikspolitiker. Det visar sig att det finns ett sådant mönster. Kvinnliga medborgare och politiker tenderar att ställa högre krav på vilka egenskaper en politiker ska ha. Man kan fundera på om den mer omfattande kravbildens gör att kvinnor är mer realistiska för vad som krävs i politiken och om det samtidigt innebär att kvinnor lättare hoppar av politiska uppdrag för att de känner att de inte kan leva upp till de krav de ställer på sig själva.

Referenser

- Benson, Jonathan (2024). "Democracy and the epistemic problems of political polarization", *American Political Science Review*, 118(4), 1719-1732.
- Dal Bó, Ernesto, Frederico Finan, Olle Folke, Torsten Persson & Johanna Rickne (2017). "Who becomes a politician?", *The Quarterly Journal of Economics*, 132(4), 1877-1914.
- Esaiasson, Peter, Mikael Persson, Mikael Gilljam & Torun Lindholm (2019). "Reconsidering the role of procedures for decision acceptance", *British Journal of Political Science*, 49(1), 291-314.
- Esaiasson, Peter, Sveinung Arnesen, & Hannah Werner (2023). "How to be gracious about political loss—The importance of good loser messages in policy controversies", *Comparative Political Studies*, 56(5), 599-624.
- Graham, Matthew H. & Milan W. Svobik (2020). "Democracy in America? Partisanship, polarization, and the robustness of support for democracy in the United States". *American Political Science Review*, 114(2), 392-409.
- Kokkonen, Andrej, & Jonas Linde (2023). "Nativist attitudes and opportunistic support for democracy", *West European Politics*, 46(1), 49-72.
- Krishnarajan, Suthan (2023). "Rationalizing democracy: the perceptual bias and (un) democratic behavior", *American Political Science Review*, 117(2), 474-496.
- Mettler, Suzanne, & Trevor Brown (2022). "The growing rural-urban political divide and democratic vulnerability", *The ANNALS of the American Academy of Political and Social Science*, 699(1), 130-142.
- Nadeau, Richard, Jean-François Daoust, & Ruth Dassonneville (2023). Winning, losing, and the quality of democracy. *Political Studies*, 71(2), 483-50
- Oscarsson, Henrik & Sören Holmberg (2016). "Issue Voting Structured By Left-right Ideology", i Jon Pierre (red), *The Oxford Handbook of Swedish Politics*. Oxford: Oxford University Press.
- Oscarsson, Henrik, Torbjörn Bergman, Annika Bergström, & Johan Hellström (2021). *Demokratirådets rapport 2021: polariseringen i Sverige*. SNS förlag.
- Reiljan, Andres & Alexander Ryan (2021). "Ideological tripolarization, partisan tribalism and institutional trust: The foundations of affective polarization in the Swedish multiparty system", *Scandinavian Political Studies*, 44(2), 195-219.
- Singh, Shane, Ekrem Karakoç, & André Blais (2012). "Differentiating winners: How elections affect satisfaction with democracy", *Electoral Studies*, 31(1), 201-211.
- Sniderman, Paul M., Philip E. Tetlock, James M. Glaser, Donald Philip Green & Michael Hout (1989). "Principled tolerance and the American mass public", *British Journal of Political Science*, 19(1), 25-45.